

udskrives, man forstaaer ikke, efter hvilke Regler Folk udtages og efter hvilke Folk slippe fri. Og saa i Hæren have vi en Gaade, som man ikke er istand til at gjætte. I Aarene 1874—75 havde vi i Fodfolket aarlig en Tilgang af omtrent 7,000 Mand. I de senere Aar ere vi komne ned til 5,000, altsaa 2,000 mindre. Naagtet man nu skalde tro, at Udskrivningen som Folge deraf var saa meget omhyggeligere, at der kun kom dygtige Kræfter tilstede, er der det Giendommelige, at Kassationsprocenten ved Udfdelingerne er voreet, saaledes, at den nu er større, end den var dengang, da der var den større Tilgang. At der her maa være noget Galt, turde være utvivlsomt, men jeg ønsker ikke at bringe Spørgsmaalet frem her til leilighedsvis Behandling, da jeg agter, naar vi faae mere Tid og Ro og ere færdige med Lovforslagene, at indbringe en Interpellation til den ærede Justitsminister. (Berg: Saa kunne vi faae de statistiske Oplysninger for den sidste Session med.) Ja, saa kunne vi faae dem med. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte forleden Dag, saavidt jeg forstod ham rigtig, at han vilde anse det for rigtig, om man i Finantsudvalget undersøgte den Veiledning, som var kommen fra Krigsministeriet for at se at komme til Klarhed over, hvorledes Hærløven egentlig skalde forstaaes, og han har idag udvirket noget lignende, idet han dog ikke har ment, at denne Undersøgelse skalde foretages i Finantsudvalget. Jeg tror, at en saadan Undersøgelse i Finantsudvalget alene af den Grund ikke er hensigtsmæssig, som den vistnok vil kræve meget lang Tid og besværliggjøre Finantslovsbehandlingen; men paa den anden Side skal jeg være fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det var ønskeligt og rigtig at komme til en saadan Undersøgelse af, hvorledes Hærløven er bleven forstaaet, og forsaavidt han skalde fremsætte Forslag i saa Henseende, skal jeg idetmindste ikke være med til at skabe Modstand derimod. Jeg tror, at det er nødvendigt, at der staaes en Klarhed med Hensyn til, hvorledes Hærløven skal forstaaes og ikke mindst med Hensyn til Principer, der bringes til Anvendelse ikke blot overfor Mandflabet, men ogsaa overfor Befalingsmændene ved disses Fremmeelse. — Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Lauber) udtalte forleden, at paa de Valg, der skalde afholdes næste Aar, vilde Rjøbenhavns Befæstning og Befæstningsagen overhovedet blive Valgprogram. Forsaavidt det ærede Medlem dermed mente, at Regjeringen vilde gjøre det til et Valgprogram, er det ikke korrekt, og naar der af det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) er fremkommet Udtalelse i nogen lignende Retning, forekommer det mig, at det ikke har nogen Hemmel for sig. Thi da den høitærede Conseilspræsident forleden

udtalte sig om, hvor nødvendigt det var ikke at formindste vore Indtægter af Hensyn til de meget betydelige Udgifter, der forestode, nævnte han Reiserformen, Skolereformen og Lønningerne til Embedsmændene; men den høitærede Conseilspræsident nævnte ikke med et Ord Befæstningsagen, der dog, naar den skalde tilveiebringes gennem vore Indtægter, maatte gjøre et meget betydeligt Indgreb i vor Kasse. Men fordi Regjeringen ikke agter at gjøre Befæstningsagen til et Valgprogram, Noget, jeg kan anse for at være meget heldigt, er det muligt, at den vil blive gjort til Valgprogram fra en anden og det en efter min Mening mere kompetent Side, nemlig fra Befolkningens. Se vi tilbage paa Befæstningsagens Historie i de senere Aar, kan det ikke benegtes, at den Forsvarsplan, der kom frem i 1875 manglede to Betingelser for sin Gennemførelse. Den første Betingelse var den, at Lanken ikke havde slaaet Rod i Befolkningen. Befolkningen stod ubekjendt overfor Sagen og stillede sig kjølig overfor den. Paa den anden Side kan det heller ikke benegtes, at Regjeringen ikke havde noget bestemt Maal, den kempede for, thi se vi hen paa Befæstningsplanen fra 1875, sammenlignet med den Forsvarsplan, der blev forelagt os i Motiverne forrige Aar, er det klart og indlysende, at der er en ikke uvæsentlig Forskjel. Medens dengang Regjeringen mente at kunne sætte Rjøbenhavns Landbefæstning i anden Linie, anser „man“ det nu for rigtig at sætte den i første Linie, og medens man dengang troede, at den største og langt overveiende Del af Udgiften skalde anvendes paa Landbefæstningen og et langt ringere Beløb paa Landbefæstningen, er Forholdet nu omvendt. Jeg beklager derfor ikke, om Sagen ikke bliver bragt frem fra Regjeringens Side, thi jeg tror ikke, det er ønskeligt, at den bringes frem, før der er nogenlunde Udfigt til, at den kan føres igennem. Der er jo begyndt et meget ihærdigt Arbejde for at staffe Befæstningstanken Indgang hos Folket, og lykkes dette Arbejde, vil Sagen i det Væsentlige være vunden. (Ufbrydelse). Ja, hvis det lykkes at staffe Lanken Indgang i Befolkningen, er Hovedsagen vunden. Det er derom, det dreier sig i Diebliffet; hvorvidt det vil lykkes eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om, jeg har den bedste Tro i saa Henseende. Men jeg tror tillige, at man maa erindre Et, og det er, at det er den eneste Veie, ad hvilken man kan vente, at denne Sag kan fremmes; den kan ikke fremmes gennem Oplysninger, det anser jeg for fuldstændig umuligt af Hensyn til Sagen selv, men jeg vilde tillige betragte det som en Ulykke for vort Folk; thi vi ere kun et lille Folk, og hvor store Offre vi end kunne bringe for vort Forsvar, saa skal dette dog søge sin bedste Styrke i, at der staaer et enigt Folk bag